

POSTANOWIENIE

Dnia 22 stycznia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Ryński

w sprawie **R. G.**
skazanego z art. 278 § 1 k.k. innych
po rozpoznaniu zażalenia skazanego
na postanowienie Sądu Okręgowego w R. z dnia 8 października 2014 r. o odmowie
przywrócenia terminu do złożenia wniosku o sporządzenie na piśmie i doręczenie
odpisu wyroku z uzasadnieniem,
na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sądu Okręgowego, na podstawie art. 126 § 1 k.p.k. w zw. z art. 422 § 1 k.p.k., odmówił skazanemu R. G. przywrócenia terminu do złożenia wniosku o sporządzenie na piśmie i doręczenie odpisu wyroku Sądu Okręgowego w R. z dnia 12 lipca 2013 r. wraz z uzasadnieniem, albowiem nie usunął on braku formalnego tego pisma wobec niedopełnienia czynności, która miała być w terminie wykonana w postaci dołączenie wniosku o którym mowa w art. 457 § 2 k.p.k. w zw. z art. 422 § 1 k.p.k. oraz nie wskazał przyczyny niedotrzymania terminu zawitego i daty ustania przeszkody. Nadto Sąd odniósł się do pisma skazanego z dnia 22 sierpnia 2014 r., nie znajdując żadnych argumentów, które mogłyby stanowić podstawę faktyczną przywrócenia R. G. terminu do złożenia wniosku o sporządzenie pisemnego uzasadnienia Sądu odwoławczego.

Na powyższe postanowienie zażalenie złożył R. G., który podkreślił, że został niesłusznie skazany oraz wskazał, że nie jest zorientowany jakie dokumenty powinien dostarczyć, aby jego wniosek został uwzględniony.

Powołując się na powyższe skarżący wniósł o przywrócenie mu terminu do złożenia wniosku o sporządzenie na piśmie i doręczenie przedmiotowego uzasadnienia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Z treści protokołu rozprawy apelacyjnej z dnia 12 lipca 2013 r. (k.509) wynika, że R. G. nie uczestniczył w tej rozprawie, jednak przebywając wówczas na wolności został o jej terminie prawidłowo zawiadomiony (k. 504, 520), natomiast reprezentował go wówczas przed Sądem odwoławczym jego obrońca z urzędu. W takiej sytuacji procesowej zgodnie z treścią art. 457 § 2 k.p.k. w zw. z art. 422 § 1 k.p.k. oskarżony mógł złożyć pisemny wniosek o sporządzenie na piśmie uzasadnienia i jego doręczenie w terminie zawitym 7 dni od daty ogłoszenia wyroku, a zatem do dnia 19 lipca 2013 r. włącznie. Trzeba również zaznaczyć, że apelacja obrońcy oskarżonego została uznana za oczywiście bezzasadną, co zgodnie z treścią art. 457 § 2 k.p.k. obligowało strony do złożenia określonego w tym przepisie wniosku, o ile zamierzały one uzyskać uzasadnienie wyroku Sądu odwoławczego.

Oskarżony w sposób rażąco uchybił wskazanemu terminowi zawitemu, skoro wniosek o uzasadnienie, ale tylko wyroku Sądu I instancji, złożył dopiero w dniu 31 marca 2014 r. (k.541), a zaniechał złożenia takiego wniosku w odniesieniu do wyroku Sądu odwoławczego. Natomiast wniosek o przywrócenie terminu obarczony wadami formalnymi skierował do Sądu Okręgowego w dniu 21 lipca 2014 r. (k.559). W związku z tym zarządzeniem Zastępcy Przewodniczącego V Wydziału Karnego Odwoławczego Sądu Okręgowego został on wezwany do usunięcia w terminie 7 dni braku formalnego pisma pod rygorem uznania go za bezskuteczne, poprzez złożenie wniosku o sporządzenie na piśmie i doręczenie uzasadnienia wyroku Sądu odwoławczego, a nadto do wskazania przyczyny niedotrzymania terminu zawitego oraz daty jej ustania. Reagując na to wezwanie skazany w dniu 22 sierpnia 2014 r. skierował do Sądu pismo zatytułowane „wniosek”, w którym polemizował z prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w R. z dnia 12 lipca 2013 r., w odniesieniu do którego zamierzał spowodować wywiedzenie kasacji.

W tej sytuacji nie można się zgodzić z argumentacją zaskarżonego postanowienia, że R. G. nie usunął braku formalnego pisma przez dołączenie wniosku o sporządzenie uzasadnienia (art. 126 § 1 k.p.k.). Przecież skarżący, który nie ma wykształcenia prawniczego wyraził wolę zaskarżenia kasacją wyroku Sądu Okręgowego w R., dlatego analizując pismo skazanego z dnia 22 sierpnia 2014 r., przy zastosowaniu art. 118 k.p.k., należy uznać, że jego intencją było spowodowanie doręczenia mu uzasadnienia wyroku sądu odwoławczego. Natomiast R. G. nie wykonał zarządzenia Zastępcy Przewodniczącego V Wydziału Karnego Odwoławczego Sądu Okręgowego w R. w zakresie wskazania daty ustania przeszkody uniemożliwiającej złożenie wniosku o uzasadnienie w terminie, albowiem wniosek o przywrócenie terminu zawitego powinien być zgłoszony w zawitym terminie 7 dni od daty ustania przeszkody. Uchybienie to stosownie do treści art. 122 § 1 k.p.k. powoduje, że czynność procesowa dokonana po upływie tego terminu jest bezskuteczna, co w konsekwencji powinno doprowadzić do wydania przez Prezesa Sądu Okręgowego zarządzenia o uznaniu wniosku skazanego za bezskuteczny (zob. postanowienie SN z dnia 27 października 2014 r. V KZ 34/14, LEX nr 1523439 i powołane tam orzecznictwo).

Sąd Okręgowy, mimo tego uchybienia, dokonał w zaskarżonym postanowieniu merytorycznej oceny wniosku skazanego, w kontekście podstaw przywrócenia terminu zawitego określonych w art. 126 § 1 k.p.k., dlatego uwzględniając kierunek wniesionego środka odwoławczego – na korzyść skazanego, należało skontrolować trafność tego rozstrzygnięcia w aspekcie zarzutów wywiedzionego zażalenia.

Sąd Okręgowy trafnie uznał, iż R. G. nie wskazał żadnych przyczyn, które uzasadniałyby przyjęcie, że niedotrzymanie terminu zawitego nastąpiło z przyczyn od niego niezależnych, skoro argumenty skazanego manifestują jedynie, krytyczną ocenę wyroków Sądów obu instancji zapadłych w tej sprawie. Z pewnością również nie można uznać, że podnoszony przez R. G. fakt izolacji więziennej negatywnie oddziałujący na członków jego najbliższej rodziny, może usprawiedliwiać uchybienie terminu zawitego tym bardziej, że w trakcie rozprawy apelacyjnej oraz bezpośrednio po prawomocnym zakończeniu sprawy nie był on pozbawiony wolności. W tej sytuacji należy wnioskować, że skazany mógł złożyć w terminie

wniosek o sporządzenie uzasadnienia i jego doręczenie, gdyby dołożył należytej staranności, skoro nie wskazał on przeszkód, które uniemożliwiały mu w odpowiednim czasie kontakt z jego obrońcą lub pracownikami Sądu Okręgowego w R. celem pozyskania informacji o treści wyroku sądu odwoławczego oraz sposobie i terminie wniesienia kasacji (art. 524 k.p.k.).

Z tych wszystkich względów Sąd Najwyższy zaskarżone postanowienie utrzymał w mocy.